

TẬP 2

HỒI 22

Tỷ Thí

Tiểu Hôi thấy người ta cứ nhìn mình chằm chằm, ánh mắt lại rất là cổ quái, thì phát bực, 'soạt' một tiếng lật tay lên cào với sang, người đó bối rối không kịp tránh, sém chút nữa là mặt bị rách toạc rồi, cũng may y phản ứng nhanh, hất mạnh đầu về phía sau, chỉ trong tích tắc là tránh được qua.

Trương Tiểu Phàm kinh hãi, vội vàng quát Tiểu Hôi, rồi ngoảnh đầu lại nhìn người đó, thấy y giật mình thon thót, tay vuốt mặt, miệng lẩm nhẩm: "Hiểm quá, hiểm quá."

Trương Tiểu Phàm trong lòng áy náy bèn bảo: "Sư huynh này, rất xin lỗi!"

Chẳng ngờ người đó không bực bội, lại mỉm cười xua xua tay: "Không sao, là ta nhất thời sơ ý, quên băng đi mất 'Tam Nhân Linh Hồn'¹ tính vốn rất nóng nảy, dễ làm người khác bị thương."

Trương Tiểu Phàm ngây ngô hỏi: "Tam Nhân Linh Hồn?"

Người kia rất ngạc nhiên: "Sao, người không biết con khỉ này là Tam Nhân Linh Hồn ư?"

Trương Tiểu Phàm rất lấy làm lạ: "Tam Nhân Linh Hồn là cái gì?"

¹ "Thần Ma Chí Dị - Linh Thú Thiên" nói: Tam Nhân Linh Hồn xuất thân từ núi Tu Di ở phương Tây, thông tuệ hoạt bát, tuổi thọ nghìn năm, dần dần mọc ra con mắt thần, nhìn xa ngàn dặm, có thể ngự trên cỏ cây đất đá, là tọa hạ hộ pháp của Nhiên Đăng Cổ Phật.

"Thần Ma Chí Dị": là thượng cổ kỳ thư, ghi chép những quái tượng, kỳ trân dị bảo, trân cầm dị thú, yêu ma thần thánh, tương truyền là do kỳ nhân thời thượng cổ là Tiêu Đỉnh trứ tác. Sách này gồm mười thiên, ngày nay phần lớn đã thất truyền, chỉ còn lại bốn thiên.

Lại chú: Tiêu Đỉnh, không được ghi chép trong sử sách, chỉ có bút ký "Sơn Hà Ký" của Cửu Thiên Sơn Nhân trong dã sử viết: Tiêu Thị người xưa, không rõ năm sinh năm mất. Lúc nhỏ thông tuệ, đã xem qua cái gì là không bao giờ quên. Thường ngao du thiên hạ, đến thăm hết những danh sơn cổ trạch, soạn cuốn "Thần Ma Chí Dị" gồm mười thiên, kỳ ảo quý lạ, là thiên hạ đệ nhất kỳ thư, thế mà mất gần hết, đáng tiếc thay!

Người kia mở to mắt, nhìn Trương Tiểu Phàm một lượt từ trên xuống dưới, hỏi: "Tam Nhân Linh Hầu người cũng không biết, thế làm sao mà có được nó?"

Trương Tiểu Phàm đáp: "Ta trước đây chặt trúc trong rừng gặp phải nó, bị nó chọi quả thông mấy lần, sau đó nó theo ta về."

Gã đệ tử Thanh Vân trẻ tuổi kia trông như sắp rơi tuột cả hàm dưới, lắp ba lắp bắp: "Chọi mấy quả thông rồi theo về, chọi mấy quả thông rồi theo về..."

Trương Tiểu Phàm thấy thần sắc y kỳ quái quá, bèn lắc lắc đầu, xoay mình bỏ đi, chẳng ngờ mới đi được mấy bước, đã thấy người kia chạy lên theo, cười đưa đẩy, khe khẽ nói: "Vị sư đệ này, à, không, sư huynh, huynh..."

Trương Tiểu Phàm lần đầu trong đời được người ta kêu là sư huynh, mà trông y ít nhất cũng phải trên hai mươi rồi, liền vội vàng đáp: "Ồ, không dám, có chuyện gì huynh cứ nói đi."

Người kia dừng một lát, cười đưa đẩy, nói: "Ha ha, sư đệ thật là giản dị dễ gần, à, thế này đi, ta xin tự giới thiệu, ta họ Tăng, thảo tự Thư Thư, là đệ tử Phong Hồi Phong. Chẳng hay sư đệ tên là..."

Trương Tiểu Phàm đáp: "Đệ là Trương Tiểu Phàm bên Đại Trúc Phong, Tăng Thư Thư sư huynh... ồ, 'Thư Thư' ư? ²"

Người kia ngây ra, rồi tức thời mặt hơi đỏ lên, cười lúng túng đáp: "Dào, cũng chẳng phải ta cố ý làm ra vẻ đứng trên đệ, chữ Thư Thư của ta là chỉ sách trong sách vở, không phải là chú trong cha chú. Cái này đều tại cha ta, năm đó mẹ đã đặt tên cho ta là Anh Hùng, đệ thử gọi Tăng Anh Hùng mà xem, nghe có khí phách làm sao. Nhưng cha thấy ta từ nhỏ ham đọc sách, bèn khẳng khẳng đặt tên là Thư Thư, cứ như trò đùa, đúng thật là."

Trương Tiểu Phàm không nhịn được phì cười, trong bụng nghĩ người này tên tuổi sao lại gây hiệu quả y như tên lục sư huynh. Từ lúc bị y đến làm rộn, nỗi sầu khổ khi nãy trong tim hẳn cũng vơi bớt rất nhiều, tự dưng thấy gần gũi với y hơn, bèn hỏi: "À, Tăng sư huynh rất thích đọc sách ư?"

² Alex chú:

Nguyên văn nói: Ồ, Thúc Thúc ư? Như khi giới thiệu về Đỗ Tất Thư đã giải thích, chữ Thư và chữ Thúc đều đọc là shū. Nhưng nếu ở đây tôi dịch là Tăng Thư Thư sư huynh... ồ, Thúc Thúc ư? thì nghe rất lạc điệu, nên tôi dịch là Thư Thư, chỉ đủ để nhấn mạnh nỗi ngạc nhiên của Trương Tiểu Phàm về sự phát âm trùng hợp mà thôi.

Tăng Thư Thư cười: "Ừ, cái này ta cũng chẳng cần khiên tốn, trong Phong Hồi Phong, không có ai đọc sách nhiều hơn ta, nhưng sách ta xem phần lớn đều là những thứ nhạt nhẽo kỳ lạ ít người đọc, thường làm cha tức điên lên. À, nói lại chuyện ban nãy, đệ quả thực không biết con khỉ này là 'Tam Nhân Linh Hầu' sao?"

Trương Tiểu Phàm lắc lắc đầu nói: "Không biết, đệ cứ tưởng nó là con khỉ bình thường."

Lúc ấy, hình như nghe hiểu lời hắn nói, Tiểu Hôi đang ngồi xổm trên vai bỗng đứng ré lên chí chóc rồi bứt mạnh một sợi tóc của Trương Tiểu Phàm, làm hắn đau nhói kêu lên: "Ồi chà, con khỉ chết tiệt này!"

Tăng Thư Thư lại mở to mắt đầy ngưỡng mộ: "Ồi, thật là thông minh."

Trương Tiểu Phàm nén đau hỏi: "Con khỉ chết tiệt này ưa đánh người lắm, huynh còn bảo nó là thông minh ư?"

Tăng Thư Thư nói: "Trông nó chẳng có gì đặc biệt, nhưng rất có linh tính, là linh vật hiếm thấy trên thế gian. Đệ nhìn trên trán, giữa khoảng hai con mắt mà xem, chẳng phải là có một hần dọc nho nhỏ đấy sao?"

Trương Tiểu Phàm ngoảnh đầu sang ngắm soi, quả nhiên phát hiện ra dưới lớp lông xám, có một hần dọc rất mờ, nếu không nhìn kỹ thì quyết chẳng thể nhận ra, bất giác sinh lòng bội phục Tăng Thư Thư: "Nhỏ thế này mà huynh cũng nhìn thấy, lợi hại, lợi hại!"

Tăng Thư Thư nghiêm trang nói: "Đệ đừng xem thường nó, ta đọc cuốn 'Thần Ma Chí Dị' phần 'Linh Thú Thiên' thì được biết, Tam Nhân Linh Hầu là thông linh kỳ thú, lúc nhỏ bề ngoài chẳng khác gì với khỉ bình thường cả, nhưng khi nó lớn lên, trên trán sẽ mở ra con mắt thứ ba, linh tính cũng sẽ tăng lên rất nhiều, không chỉ thông hiểu những thuật tiên trong ngũ hành, mà còn có thể nhìn được vật xa ngoài ngàn dặm, người xưa có nói 'Thiên Lý Nhân' chính là để chỉ con mắt thứ ba của Tam Nhân Linh Hầu đấy."

Trương Tiểu Phàm ôm con khỉ xuống, đưa mắt quan sát tỉ mỉ, nhất thời không dám tin con khỉ vẫn ở với mình hai năm nay lại lịch lại lớn đến thế. Có điều nhìn đi nhìn lại, vẫn cứ thấy nó là một con khỉ bình thường, lại còn béo nữa, bế trên tay cảm thấy nặng nề, tựa hồ qua một tối trên Thông Thiên Phong, đã tăng lên mấy cân.

Tiểu Hôi lấy làm lạ, hôm nay sao ai cũng cứ nhìn nó chằm chằm không ngớt, bèn kêu 'chí chí chí chí', vẻ rất là bức bối. Trương Tiểu Phàm làm mặt xấu với nó, rồi tiện tay buông ra, lẳng lên lưng Đại Hoàng. Con chó giật mình toan chạy, lát sau nhìn kỹ ra là

Tiểu Hôi thì thở phào. Tiểu Hôi hoa chân múa tay với Trương Tiểu Phàm, trông như thị uy, rồi lại chí chóa lên mấy tiếng nữa mới thôi, dựa vào mình Đại Hoàng, lát sau sự chú ý của nó lại hướng hết sang đám rận bọ trong mớ lông da của con chó.

Tăng Thư Thư thích thú nhìn Tiểu Hôi, lát sau ngoảnh đầu hỏi Trương Tiểu Phàm: "Trương sư đệ cũng lên Thông Thiên Phong tham dự Thất Mạch Hội Võ đấy à?"

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, rồi hỏi: "Tăng sư huynh thì sao?"

Tăng Thư Thư cười đáp: "Ta cũng vậy, hôm qua rút thăm phải số 33, không biết đệ số mấy, có khi trùng hợp, lại là đối thủ hôm nay chăng?"

Trương Tiểu Phàm cười: "Đệ số 1."

Tăng Thư Thư ngạc nhiên hỏi: "Đệ là đệ tử của Đại Trúc Phong hôm qua đấy?"

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, gật gật đầu.

Tăng Thư Thư cười đáp: "Số đệ tốt thật," Nói đoạn lẩm nhẩm tính, rồi nói: "Chúng ta có khi đến tận vòng quyết chiến cuối cùng mới chạm mặt, xem ra khó gặp lắm."

Trương Tiểu Phàm cười: "Đệ mới tu hành có chút xiu, vòng một..., ha ha, vòng hai lập tức là bị đào thải thôi, đâu dám vọng tưởng."

Tăng Thư Thư thề lưỡi đáp: "Ta thì chỉ sợ là đến vòng một cũng qua không nổi."

Hai người nhìn nhau, đều phá lên cười lớn. Đương lúc định trò chuyện thêm một chút, thì nghe từ xa vẳng tiếng Tống Đại Nhân gọi: "Tiểu Phàm, ăn cơm rồi."

Trương Tiểu Phàm ứng tiếng, nói mấy câu với Tăng Thư Thư, rồi chạy về, Đại Hoàng cũng công Tiểu Hôi theo sau. Chạy đến chỗ Tống Đại Nhân, hai anh em cùng đi, Tống Đại Nhân hỏi: "Vừa rồi đệ ở đằng ấy nói chuyện với ai đó?"

Trương Tiểu Phàm đáp: "À, vừa rồi làm quen được với một vị sư huynh bên Phong Hồi Phong, nghe huynh ấy giới thiệu là Tăng Thư Thư."

Tống Đại Nhân có vẻ ngạc nhiên, hỏi: "Tăng Thư Thư?"

Trương Tiểu Phàm lấy làm lạ: "Sao thế, đại sư huynh?"

Tống Đại Nhân ngoảnh đầu trông lại, nói: "Người ấy là con trai duy nhất của Tăng Thúc Thường Tăng sư bá, thủ tọa Phong Hồi Phong, nghe nói thiên tư hơn người, đọc nhiều hiểu rộng, trí nhớ tốt, tu hành rất cao thâm, là một trong những người đáng chú ý của lần đại thí này đấy."

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, nhất thời không nói nên lời.

Ăn xong cơm sáng, chúng đệ tử Thanh Vân Môn đều đến Vân Hải. Trên quảng trường cơ man nào là người chen vai thích cánh, nhìn nhân khí cường thịnh, có thể thấy sự hưng vượng của Thanh Vân Môn.

Trên quảng trường rộng mênh mông, trong khi ai nấy còn đang dùng cơm, người ta đã dựng lên tám khu đài khổng lồ, ghép từ những cây gỗ to bằng thân người, mỗi đài cách nhau chừng mười mấy trượng, đặt theo phương vị bát quái, giờ đã đông đặc người đứng phía dưới, phía trước và phía sau. Khu đài lớn nhất nằm ở quẻ 'Càn', nơi đây còn dựng thêm một tấm bảng cao, trên đó khảm những chữ vàng, cỡ bằng cái bát, viết tên và số thăm của tất cả các đệ tử tham gia tỷ thí. Tên của Trương Tiểu Phàm trông rất nổi, sắp ở vị trí số 1, bên phần đối thủ là một khoảng trống.

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, len lén nhìn các sư huynh đang đứng kề bên, ai cũng mỉm cười, riêng lục sư huynh Đỗ Tất Thư vẫn cứ than vãn: "Bất công, bất công, bất..."

"Im đi!" Một tiếng gắt khế, từ bên cạnh vẳng tới, mọi người giật mình, ngoảnh đầu nhìn, thì ra là Điền Bất Dịch, Tô Như và Điền Linh Nhi đang cùng đi lại. Bọn đệ tử Đại Trúc Phong vội vàng tham kiến: "Sư phụ, sư nương!"

Điền Bất Dịch gật đầu, không nói gì, Tô Như thì bảo: "Lát nữa là bắt đầu thi đấu rồi, các con phải gắng sức lên, biết chưa?"

"Dạ biết." Mọi người đồng thanh đáp.

Tô Như quay nhìn Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm thì chỉ liếc Điền Linh Nhi sau lưng sư nương, thấy cô ta hôm nay dường như đẹp hơn mọi ngày, vẻ mặt hân hoan, cặp mắt hạnh tươi long lanh, rõ ràng tâm trạng rất phấn khởi.

Trương Tiểu Phàm lòng như muối xát, bất giác cúi đầu xuống.

"Tiểu Phàm!" Tô Như thấy thần sắc đồ đệ không được bình thường, bèn bước lại gọi.

Trương Tiểu Phàm vội vàng ngẩng đầu thưa: "Dạ, sư nương."

Tô Như ngắm hấn, hỏi: "Con không sao chứ?"

Trương Tiểu Phàm vội lắc đầu: "Không sao, sư nương."

Tô Như nhìn kỹ hấn, bảo: "Tiểu Phàm, con may lắm đấy, thế là qua được vòng hôm nay rồi, nhưng vẫn cần chú ý quan sát các vị sư huynh và sư tỷ thi đấu, cơ hội này rất hiếm, cũng rất có ích đối với con, biết không?"

Trương Tiểu Phàm gật đầu: "Dạ biết, sư nương."

Tô Như nhìn sang Điền Bất Dịch, lão gật gật đầu, quay mình bước xuống dưới đài, bọn đệ tử đi theo, một lát sau cùng hòa vào dòng người đông đúc.

"Coong," một tiếng chuông trong trẻo vang lên, ngân nga khắp Vân Hải mây trắng mịt mù, làm tất cả mọi người giật mình, quảng trường đang huyền ảo bỗng lặng ngắt đi.

Rồi thấy trên khu đài lớn ở chính giữa, Đạo Huyền chân nhân và Thương Tùng đạo nhân cùng xuất hiện, Đạo Huyền chân nhân tiến lên một bước, nhìn khắp lượt đệ tử đang đứng phía dưới, cất giọng sang sảng nói: "Bắt đầu thi đấu."

Nói đoạn, ông ta phát tụ bào, tiếng chuông liên dón dả, 'coong coong coong coong' vọng đến tận trời, Trương Tiểu Phàm nghe lòng bùng, thốt nhiên cảm thấy nhiệt huyết trào sôi, hấn lên nhìn sang phía Điền Linh Nhi, thấy cô ta mặt mày tươi tắn, vẻ háo hức chờ lúc dự thi.

Hắn khẽ nhìn một cái, mà rồi không sao rời mắt đi được nữa, vì vậy cũng chẳng còn nghe rõ Đạo Huyền chân nhân trên đài kia đang nói những gì. Lát sau Thương Tùng đạo nhân lại tiến ra thêm vài câu. Cuối cùng một hồi chuông trong trẻo chói tai ngân lên, giật Trương Tiểu Phàm khỏi cơn mê hoảng, lúc đó hắn mới nhận ra, các lượt thi đấu đã bắt đầu rồi.

Sáu mươi ba người dự thi, tám đả lôi đài, phân thành bốn lượt. Lượt đầu tiên trong mười sáu người, đệ tử Đại Trúc Phong chỉ có một Điền Linh Nhi thượng đài tỷ thí. Trận đấu này diễn ra trên lôi đài ở vị trí quẻ 'Ly' phía tây, người của Đại Trúc Phong bèn ùn ùn kéo nhau sang đó.

Đối thủ của Điền Linh Nhi là một đệ tử Triều Dương Phong, họ Thân tên Thiên Đẩu, lúc ấy vừa nhảy phát lên lôi đài, thân hình rất ngay ngắn, phía dưới lan tiếng xì xào khen ngợi. Trương Tiểu Phàm đưa mắt nhìn, thấy quanh đài quẻ 'Ly' này, dễ phải đến hơn một trăm người, trong đó phần lớn là đệ tử Triều Dương Phong, cả thủ tọa là Thương Chính Lương cũng đến xem, trên mặt lộ nét cười điềm đạm, hiển nhiên là rất coi trọng Thân Thiên Đẩu.

Điền Bất Dịch và mọi người đến dưới đài, lập tức cả bọn chìm lỉm luôn trong đám đệ tử Triều Dương Phong, trước sau trái phải chỗ nào cũng thấy người mặc trang phục Triều Dương Phong. Điền Bất Dịch chẳng thèm để ý, đưa mắt liếc Thương Chính Lương đứng mãi đằng xa, đúng lúc ông ta cũng đang đưa mắt liếc lại. Ánh mắt hai người gặp nhau, phảng phất có tia lửa nhàn nhạt, nhưng họ đều mỉm cười, như không có chuyện gì.

Lúc ấy bọn đệ tử cũng vừa đưa ghế tới cho mấy vị trưởng bối, Điền Bất Dịch và Tô Như ngồi xuống, Điền Linh Nhi tiến đến trước mặt, thưa: "Cha, mẹ, con lên đài đây."

Điền Bất Dịch nhìn con gái: "Đi đi."

Tô Như nói đầy thương yêu: "Cẩn thận nhé."

Điền Linh Nhi liếc lên phía trên đài, mặt lộ nét cười, ung dung thư thái: "Cha mẹ hãy đợi tin tốt lành của con."

Nói đoạn cô ta xoay mình, vẫn tươi cười như thế, tay trái dẫn pháp quyết: "Lên!"

Tiếng hô vừa dứt, ráng tà nhoang nhoáng, Hồ Phách Chu Lăng bên hông bật ra, lượn xuống dưới chân, đẩy Điền Linh Nhi lên, thân hình thon mảnh giữa vùng ráng đỏ trông như tiên nữ, bay về phía lôi đài.

Một chiêu này hiển lộ, đã vượt xa Thân Thiên Đẩu vừa phốc như con khỉ lên đài, lại thêm Điền Linh Nhi dung mạo đẹp dễ, bọn đệ tử phía dưới, kể cả đám con trai đông đảo bên Triều Dương Phong, tức thì vỗ tay như sấm động, đến nỗi rất nhiều người ở những sàן đấu xa xa cũng ngoảnh đầu nhìn sang.

Trương Tiểu Phàm và mấy đệ tử Đại Trúc Phong đứng xúm xít sau lưng sư phụ sư nương, nghe thấy Tô Như mỉm cười nói với Điền Bất Dịch: "Xem ra Linh Nhi tu hành có tinh tiến."

Điền Bất Dịch khẽ cười, tuy không nói gì, nhưng vẻ mặt rất phấn chấn.

Lúc ấy Điền Linh Nhi đã bay đến lôi đài, dừng cách Thân Thiên Đẩu chừng một trượng, vòng tay nói: "Mong Thân sư huynh tứ giáo."

Thân Thiên Đẩu thấy Điền Linh Nhi khu dụng pháp bảo ngự đài, lại thấy pháp bảo ấy ráng quang chớp chớp, tiên khí bừng bừng, chắc là 'Hồ Phách Chu Lăng' nổi tiếng của trưởng lão Tô Như bên Đại Trúc Phong, cũng là thứ mà ân sư y đã dặn hễ gặp phải cẩn thận đối phó. Y không dám chậm trễ, liền vòng tay đáp: "Mong Điền sư muội thủ hạ lưu tình."

Nói đoạn, y lùi lại một bước, tay phải dẫn kiếm quyết, bật lên một thanh tiên kiếm dài ba thước, tỏa ánh xám mờ, hoành lên trước thân mình.

Dưới đài Tô Như cau mày, khe khẽ nói với Điền Bất Dịch: "Thanh kiếm này giống Hồ Phách Chu Lăng của Linh Nhi, đều thuộc Thổ trong ngũ hành, thế này thì đành phải xem hai đứa chúng nó ai tu luyện cao thâm hơn."

Điền Bất Dịch mỉm cười, nói: "Trong các pháp bảo thuộc Thổ của Thanh Vân Môn, có thứ nào vượt nổi Hồ Phách Chu Lăng của muội? Theo ta thấy, thanh kiếm kia còn kém Hồ Phách Chu Lăng của muội đến mười vạn tám ngàn dặm."

Tô Như khẽ gắt: "Chỉ giỏi nói linh tinh."

Lúc này trên đài gióng lên một hồi chuông, trận đấu giữa Điền Linh Nhi và Thân Thiên Đẩu chính thức bắt đầu.

Điền Linh Nhi tỏ rõ tuổi trẻ sức mạnh, tiếng chuông vừa dứt, tay đã trở về phía trước, trong nháy mắt ráng tà nhoang nhoáng, nhanh như chớp động, Hồ Phách Chu Lăng cuộn gió, thổi đến rất cả mặt, xông thẳng vào Thân Thiên Đẩu.

Thân Thiên Đẩu chẳng ngờ Điền Linh Nhi nói đánh là đánh, trông thấy Hồ Phách Chu Lăng chớp mắt đã lao đến nơi, y lùi vội hai bước, song thủ rung lên, tiên kiếm lóe sáng nghênh đón.

Ráng đỏ và ánh xám đụng nhau giữa đài, chỉ nghe 'bình' một tiếng, Điền Linh Nhi và Thân Thiên Đẩu cùng lắc lư, nhưng vẫn đứng vững, còn hai món pháp bảo thì gườm nhau giữa không trung.

Dưới đài, Điền Bất Dịch cau mày, Tô Như cũng kinh ngạc: "Í, Thân Thiên Đẩu tu hành cũng không tệ đâu." Cùng lúc ấy, bọn đệ tử Triều Dương Phong đồng thanh hò lên: "Hay quá!"

Tiếng hò của hơn một trăm cái mồm, quả nhiên không phải tầm thường, lập tức át bặt đi tiếng la khen ngợi của mấy người bên Đại Trúc Phong, lão lục Đỗ Tất Thư hừ một tiếng, nói: "Thế này chả phải là ồn ã quá ư? Có khác gì đấu võ hòng không?"

Lúc ấy trên lôi đài, hai thứ pháp bảo lại gườm nhau thêm một lúc, không phân cao hạ, đồng thời quay về với chủ nhân, Thân Thiên Đẩu đập theo thất tinh, mặt mày nghiêm trang, miệng lẩm nhẩm, rồi hét to: "Nhanh!"

Thanh tiên kiếm ánh xám của y từ giữa không trung vọt lên trời, rồi nhanh như chớp, bổ thẳng xuống đỉnh đầu Điền Linh Nhi, kiếm chưa chạm đất, chỉ thấy vạt áo Điền Linh Nhi phơ phất bay, bốn bề nổi gió lớn.

Điền Linh Nhi không hề bối rối, cũng không mảy may muốn thoái lui, tay trái đón Hồ Phách Chu Lăng đang bay trở lại, rồi phát lên đỉnh đầu, lập tức ráng tà dàn như sa mông, Hồ Phách Chu Lăng thoát trái rộng ra nhiều lần, dẹt thành một tấm bình phong trên đỉnh đầu. Nói thì chậm chứ diễn biến lại quá nhanh, Thân Thiên Đẩu mặt mày nghiêm trọng, thanh tiên kiếm bổ xuống một lần nữa, va phải ráng tà, 'keng', màn đỏ lay động, nhưng vẫn vô sự bình an.

Tô Như lúc này mới thở phào, khe khẽ nói với Điền Bất Dịch: "Con bé Linh Nhi này, huênh hoang quá."

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, lắc đầu.

Tiên kiếm ánh xám của Thân Thiên Đẩu sau đòn tấn công vô hiệu, lại bật lên. Không chậm trễ, Hồ Phách Chu Lăng cũng chớp động, rồi trương dài ra gấp mười lần. Điền Linh Nhi khẽ hô, dải lụa đỏ từ hình dáng mềm mại, chợt biến thành một cây gậy lớn rất dài, phóng thẳng ra, một đầu nắm trong tay Điền Linh Nhi.

Người xem dưới đài xôn xao, thốt lên ngạc nhiên không ngớt.

Điền Linh Nhi nhanh nhẹn vung tay phải, cây gậy lớn vạch 'vút' một đường trong khoảng không, giáng thẳng xuống đầu Thân Thiên Đẩu.

Thân Thiên Đẩu cau mày, sắc mặt nghiêm trọng, lúc này tiên kiếm lại bay trở về tay, y nghiêng chặt rằng, tay phải nắm chắc tiên kiếm, tay trái co duỗi, mắt nhìn cây gậy to sắp giáng xuống đầu. Người dưới đài đều nín thở. Thốt nhiên một tiếng vang lớn, sàn đấu phía trước vốn lát gỗ phẳng bỗng vỡ nát, chỉ thấy năm, sáu tảng nham thạch đột nhiên phá đài bay ra, chắn trước mặt y.

Phía dưới, Điền Bất Dịch và Tô Như đều biến sắc, trong khi đó, thủ tọa Thương Chính Lương của Triều Dương Phong thì gật gật đầu.

Chỉ nghe vang lên 'rầm rầm', cây gậy nhoang nhoáng ráng tà và nham thạch va mạnh vào nhau, tức khắc bụi đất bay tung, mịt mù khắp lồi đài. Điền Linh Nhi thấy người chấn động, không thể phá nổi 'Ngự Nham Thuật' vững vàng của đối phương, Hồ Phách Chu Lăng vội ngược trở lại.

Bụi đất còn chưa lắng xuống, Thân Thiên Đẩu mặt đã hơi tái đi, nhưng không ngừng nghỉ, y rống to, thân hình phiêu phát bay lên trên đồng nham thạch, hai tay cùng nắm lấy chuôi kiếm, ánh xám lóe rực, rồi đâm phập vào lòng nham thạch cứng rắn, thế như chẻ tre.

'Rắc rắc rắc!' mấy tiếng rạn vỡ, dùng đục mà khàn đặc vang lên. Điền Linh Nhi biến sắc mặt, chỉ thấy đất dưới chân rung chuyển không ngừng, đột nhiên lại mấy tiếng động lớn, ván gỗ nơi cô đang đứng gãy vụn, giữa những tiếng 'rầm rầm', vô số đá to và sắc cạnh vụt ra. Chỗ đứng ấy chỉ còn là một đám tơi bời tan nát.

"Á!" Trương Tiểu Phàm ở dưới la lên thất thanh, rồi tức khắc ngậm chặt miệng, thấy phụ phụ Điền Bất Dịch cũng trở nên nghiêm trọng, Tô Như còn thêm vẻ căng thẳng. Ngược lại, đệ tử Triều Dương Phong thì khen ngợi ầm ĩ, vỗ tay rào rào.

"Thân sư huynh, giỏi quá!"

"Thật lợi hại!"

"Chắc thắng rồi!..".

Tiếng hò la dập dồn, lời dài vẫn cứ mịt mù bụi đất, rất khó nhìn rõ. Thân Thiên Đẩu đứng sừng sững trên đồng nham thạch cao cao không có vẻ ung dung một chút nào, hai mắt y trợn tròn, kỹ càng ngó tìm bốn phía. Quả nhiên, chỉ giây lát sau, trong đám bụi đất mờ mịt trên đồng đá ở đằng trước, ráng tà nháng lên, nháy mắt ánh sáng bùng rộ, chỉ thấy Điền Linh Nhi như phượng hoàng lửa bay vút ra, Hồ Phách Chu Lăng di chuyển rõ nhanh, lượn vòng vòng bên mình cô ta.

Điền Linh Nhi vẻ mặt nghiêm trang, cặp mắt hạnh chiếu ra những tia lạnh băng, song thủ cùng nắm pháp quyết, gạt xuống, chỉ thấy Hồ Phách Chu Lăng thoát dừng, rồi như một con rắn độc xuyên thẳng vào lòng đất, hùng hục rúc vào đám nham thạch cứng chắc kia.

Thân Thiên Đẩu tái mét mặt, không kịp nghĩ ngợi gì, vội bay vút về sau. Quả nhiên ngay nơi y vừa rời khỏi, Hồ Phách Chu Lăng vốn trông như con rắn độc, liền chui vọt lên như con rồng đỏ khổng lồ, chỗ Thân Thiên Đẩu vừa đứng giờ toàn cát bay đá chạy, phá thành một cái lỗ lớn, thanh thế hung mãnh, làm người ta rùng mình.

Điền Linh Nhi đang lơ lửng trên không, hai tay bắt thành hình hoa lan, giao chéo trước ngực, miệng hô: "Trói!"

Hồ Phách Chu Lăng khẽ ngừng, rồi một tiếng lanh lảnh vang dội, ráng tà đại thịnh, gặp gió trái mãi ra, trong chớp mắt không biết là dài thêm bao nhiêu lần, phủ kín trời, lao đi cực nhanh, lúc cuộn tròn lên, lúc luồn xuống dưới, lại phá đất chui ra, muôn vạn dải nhỏ lao đến Thân Thiên Đẩu, vây y vào giữa.

Mấy người trong Đại Trúc Phong bắt giác đưa mắt nhìn nhau, hai năm trước khi đấu với Lâm Kinh Vũ, Điền Linh Nhi đã dùng đến phép 'Trói' này, hôm nay xem ra, uy thế của nó lớn thêm rất nhiều, ngập ăm ắp cả trên trời dưới đất, chỉ không biết Thân Thiên Đẩu so với Lâm Kinh Vũ năm đó thì thế nào?

Điền Linh Nhi niệm chú, Hồ Phách Chu Lăng liền biến thành một quả cầu đỏ cực lớn, bóp dần vào, loáng thoáng qua khe hở, lẫn trong ráng tà, lơ mờ còn trông thấy ánh xám, xem ra Thân Thiên Đẩu vẫn kiên cường chống đỡ, khiến hàng lụa đỏ giảm đôi chút tốc độ, nhưng rồi nó vẫn cứ bóp vào với một sức mạnh không thể kháng cự.

Dưới đài một bầu tịch mịch, đệ tử Triều Dương Phong nín khe, căng thẳng ngó lên quả cầu lớn màu đỏ trên đài, ai cũng biết, nếu không chặn được áp lực của thứ tiên gia pháp bảo này thì hậu quả sẽ ra sao.

Lụa đỏ giờ đã thu vào chỉ còn độ sáu thước, ráng tà rực rỡ, đè bẹp hoàn toàn ánh xám, thi thoảng vắng ra tiếng bóp răng rắc. Lúc này không ai còn nhìn thấy bóng Thân

Thiên Đẩu đầu nữa, Điền Linh Nhi thì vẫn lơ lửng trong không trung, khuôn mặt hồng hồng, hai tay trái phải đang nắm pháp quyết hoa lan rung khe khẽ.

Lát sau, Hồ Phách Chu Lãng lại từ từ ép vào thêm một thước, mọi người căng thẳng đến mức nghẹt thở, chính lúc ấy, chợt nghe một tiếng hét 'Á', rồi Thân Thiên Đẩu thế như mãnh hổ, tay cầm kiếm phá cầu lụa xông ra, có điều sắc mặt đã tái mét.

Đệ tử Triều Dương Phong hoan hô như sấm động, nhưng thủ tọa Thương Chính Lương thì nhắm mắt thở dài, còn phu phụ Điền Bất Dịch ngồi bên kia thì mỉm cười nhìn nhau.

Quả nhiên, đó chỉ là cú giẫy giụa cuối cùng của Thân Thiên Đẩu, Điền Linh Nhi vọt lên trên không, tay phải khế trở, Hồ Phách Chu Lãng lao đi như mũi tên, đánh tới sau lưng Thân Thiên Đẩu. Thân Thiên Đẩu lúc này đến xoay mình cũng hết sức khó khăn, chỉ hơi động dậy, không tránh được, bị Hồ Phách Chu Lãng thúc nhẹ một cái, cả người bay vù về phía trước, 'bình' một tiếng, ngã xuống dưới đài.

Bọn đệ tử Triều Dương Phong quá nửa đều xô lại, rồi đột nhiên như á khẩu, lặng ngắt cả. Thương Chính Lương đứng lên, lắc lắc đầu, nói với gã đệ tử đứng bên cạnh: "Còn không mau đi đỡ Thân sư huynh dậy?"

Bọn đệ tử Triều Dương Phong lúc này mới sức tỉnh, nhao nhao chạy đến đỡ Thân Thiên Đẩu. Điền Linh Nhi thu pháp bảo lại, đi xuống dưới đài, tươi tắn nói với y: "Đa tạ Thân sư huynh thủ hạ lưu tình."

Thân Thiên Đẩu liếc nhìn cô ta, cười khổ: "Điền sư muội kỳ tài trời sinh, bội phục, bội phục." Nói rồi để người bên cạnh đỡ đi.

Thương Chính Lương lại gần, ngắm nghía Điền Linh Nhi, rồi bảo phu phụ Điền Bất Dịch cũng vừa đi tới: "Điền sư huynh, diệt nữ tuổi còn nhỏ, nhưng tu chân lại có tư chất thiên phú thế này, quả thực làm người ta phải ngưỡng mộ."

Điền Bất Dịch có vẻ đắc ý, nhưng miệng chỉ cười bảo: "Quá khen, quá khen rồi."

Tô Như cũng cười: "Môn hạ Thương sư huynh nhân tài đầy rẫy, tin là vẫn còn những cao thủ xuất sắc hơn chưa ra mặt."

Thương Chính Lương cười trừ, Điền Bất Dịch chẳng nói năng thêm nữa, quay mình trở về. Lúc ấy Điền Linh Nhi đã chạy đến với mấy đệ tử Đại Trúc Phong, lập tức bị mọi người vây chặt lấy. Ai cũng rạng rỡ hân hoan, chỉ tiếc là không thể nói hết được những lời khen ngợi. Điền Linh Nhi vui mừng hơn hở, Trương Tiểu Phàm còn vui mừng hơn hở hơn. Thấy phu phụ Điền Bất Dịch lại gần, Điền Linh Nhi ùa tới bên mẹ, kéo tay bà cười: "Sao mẹ, thấy con lợi hại không?"

Tô Như lườm một cái, cuối cùng vẫn phải bật cười: "Lợi hại, lợi hại!"

Điền Bất Dịch cũng tươi cười, thấy con gái đã tạo nên một khởi đầu tốt đẹp, mặt lão rạng rỡ, càng thêm hời lòng hởi dạ với đồng môn. Lão thò tay xoa đầu con gái, tỏ ý khen ngợi, rồi ngoảnh đầu, bảo mấy đệ tử: "Lát nữa đến lượt các người, nhìn Linh Nhi đây, có thể thấy đệ tử các chi khác cũng chưa chắc đã giỏi đến mức không thể đánh bại được, các người đều phải cố lên."

Mọi người đồng thanh hô: "Vâng!"

Trương Tiểu Phàm cùng hô lên theo mọi người, thậm chí còn hô đặc biệt to. Ai nấy rục rịch chuẩn bị, trong tám trận tiếp theo, Đại Trúc Phong có ba người thượng đài, vì vậy Điền Bất Dịch và Tô Như chia nhau ra xem. Lúc sắp đi, Tô Như thấy Trương Tiểu Phàm vẫn đứng nguyên chỗ cũ, bèn dặn: "Con phải quan sát kỹ nhé!" Trương Tiểu Phàm nghĩ một lát, định kiếm Điền Linh Nhi cùng đi lại một lồi đài nào đó cổ vũ cho sư huynh, nhưng vừa ngước mắt trông, đã thấy cô ta chạy rõ nhanh, lẫn trong đám đông đang tiến về phía trước. Và đứng ở tận đằng xa kia, là Tề Hạo đứng đặc hiên ngang, đang mỉm cười chào đón.

Trái tim Trương Tiểu Phàm thoát bồng chìm xuống.

Điền Linh Nhi đến bên Tề Hạo, cười hi hi nói gì đó, Tề Hạo mặt mày rạng rỡ, ghé vào tai cô ta thì thà thì thảo, Điền Linh Nhi cũng cười mãi không thôi. Vẻ mặt hai người vô cùng cao hứng. Nói cười một lúc, họ dắt nhau cùng đi, chắc là đi kiếm một lồi đài để xem tỷ thí.

Trương Tiểu Phàm vẫn đứng nguyên chỗ, hấn ngơ ngẩn thấy một nỗi bi thương thất vọng trào dâng trong lòng, tất cả những nhiệt huyết sôi sục ban nãy đều nguội lạnh cả, lạnh tới tận đáy con tim.

- o O o -